

Terug van weggeweest

Toch werd het weer hectisch! We hoopten het een beetje te ontwijken maar in de laatste week planden we toch weer allerlei activiteiten in om voor het laatst tóch nog een keer de familie te zien, samen te eten of nog even een laatste presentatie voor TransCape geven. Zeker niet onplezierig maar wel wat vermoeiend. Het zou ons verbazen als dat niet van onze gezichten te lezen is geweest!

Al met al waren het leuke maanden in Nederland. Bij aankomst wachtte de familie ons op met een heus spandoek; gemaakt door Joas en Hananja. We konden de afgelopen drie maanden bij Henk, de vader van Simone, in huis wonen en mochten zijn auto gebruiken. Kortom een prettige situatie waar we met warme gevoelens aan terug denken. Leon paste zich prima aan en vond het erg gezellig bij opa en ook in het Muizenhuis (peuterspeelzaal). We hebben ook nog even het theater bezocht (sinterklaascadeautjes!) en stukken als 'Herfstsonate' en "Ajuinen en Look' gezien ter ontspanning.

We hebben ook van de gelegenheid gebruik gemaakt om de projecten die we ondersteunen onder de aandacht te brengen. In totaal hebben we zeven presentaties gegeven en kwamen er drie publicaties. Daar zijn we erg blij mee. Maar bovenal was de doelstelling om te laten zien hoe schrijnend de situatie in onze regio is. We hebben nogal wat geld toegezegd gekregen voor de projecten, binnenkort hopen we te kunnen laten weten wat het totaalbedrag is.

Met de komst van Menno was ons reisdoel compleet. Het is prachtig om weer een nieuw leven geboren te zien worden en weer zo'n mooi mannetje te mogen leren kennen. Alles liep gelukkig erg voorspoedig en ook Leon paste zich weer prima aan en kan zijn broertje inmiddels al niet meer wegdenken.

Na een periode van rust begonnen we aan de voorbereiding om terug naar huis te gaan. In de laatste dagen was het nog even de vraag of we wel alles mee konden nemen, zo veel speelgoed, kleertjes en boekjes hadden we gekregen voor de jongens! Het afscheid was hartverwarmend en we kijken nu alweer uit naar de volgende ontmoetingen. We waren nog wel even gespannen over het gewicht van de bagage maar met 75 kg (+40 handbagage) mochten we toch door.

Toch is het weer dan weer vreemd om in een vliegtuig te zitten, als toeristen te worden aangesproken en te moeten uitleggen dat we dat niet (meer) zijn. In het vliegtuig mocht Leon af en toe rond lopen, speelde in het looppad, ontmoette nieuwe vriendjes en gleeed op zijn buik van de trap vanaf de businessklas. Menno dronk af en toe en sliep verder heerlijk in zijn "wiegje". Johannesburg was klam, vochtig, anders en toch vertrouwd. We hebben de nacht in een hotel doorgebracht, zonder al te veel moeite. 's Ochtends weer terug naar het vliegveld maar nu voor een binnenlandse vlucht naar East London. We waren even vergeten dat we Menno's ticket nog moesten betalen maar dat was snel geregeld. De vlucht verliep rustig. Bij aankomst bezochten we het kantoor van Avis maar we waren niet de enige maar wel één van de eerste. Voor ons probeerde een man met een ongedekte credit card een auto te huren wat mislukte. We hadden vrij grote auto gehuurd omdat we bang waren dat de bagage niet mee kon. Gelukkig paste alles er in en gingen we op weg. Naar ons eigen huis! Waar alle vertrouwde spulletjes staan en waar we het laatste jaar zo gewend zijn geraakt aan de dingen van alledag!

Leon sliep de eerste helft van de reis. Even werd hij wakker om te vragen of we bij oma gingen spelen. Na twee en een half uur kwamen we aan in Umtata waar we de supermarkt bezochten. Weer een stapje dichterbij huis. Hyman, een vriend van ons, belde dat hij in de buurt was met onze eigen auto. Samen gingen we de huurauto afleveren en de bagage overladen. Onze auto rook muf. Hyman vertelde dat de schimmel tot aan de ramen gestaan had. Het leek wel op een biologisch experiment!. De dag er voor waren ze de hele middag bezig geweest om de auto schoon te maken. Alleen de mufte lucht was blijven hangen. Verder lag er een hamer in de auto om, als de auto niet wilde starten, de startmotor even op gang te helpen.

Zelf reed ik het laatste stuk van Umtata terug naar Canzibe. De gravelweg was nog slechter dan ooit. De regen had diepe kuilen gemaakt. Zelfs met mijn rijstijl waren ze niet te omzeilen. We spraken met Hyman over het bezoek aan Nederland en uiteraard over de projecten. Ze hebben alvast een betonmixer met benzinemotor gekocht om Lwandile kliniek op te kunnen knappen. Dat is één van de eerste projecten die we gaan doen in overleg met het Oranjegroene Kruis.

Dan komt Canzibe in zicht; de marktplaats voor het ziekenhuis is er nog. Vicky (Leons oppas) staat voor het hek te wachten. Ze is blij ons weer te zien. Leon kijkt blij maar dat duurt maar kort als we hem aan Vicky overhandigen. Nee, hij wil toch nog even in de auto blijven zitten. De slagboom van het ziekenhuisterrein gaat omhoog. De ons onbekende bewaking groet ons terug. We rijden over het terrein naar ons huis. Niets lijkt verandert. Het groene gras rondom ons huis is zo kort alsof het gisteren nog gemaaid is. We horen de vogels met daartussen de absolute stilte. We zien onze groentetuin met maïs, aardappelen en ananas. De bananenbomen staan nog even scheef als bij ons vertrek. Hyman helpt met het uitladen van de bagage. Leon loopt nu toch snel naar Vicky en vindt het nu prima om door haar opgepakt te worden. Vicky opent de deuren en Leon rent naar binnen, kijkt rond met gefronste wenkbrauwen alsof hij zich afvraagt of hij dit eerder gezien heeft. Het huis ruikt ongebruikt muf. De koelkast lijkt kapot maar is snel gemaakt als blijkt dat er een draadje los zit. Uit de kraan komt het vertrouwde, licht bruine water. Vicky heeft Menno intussen al enthousiast van Simone overgenomen om hem te bewonderen (he is big!).

Leon vindt zijn plastic speelgoed motor terug waarop hij voor vertrek nog zijn been brak. Het lijkt of hij dát detail vergeten is maar zijn plezier met het apparaat wel onthouden heeft. Tijdens het uitpakken wordt het stil buiten en al gauw komt de schemering die de avond aankondigt. We bereiden een snelle hap voor waarna Leon onder de douche en naar bed gaat. Net als we op de bank zitten valt het licht uit. Onvoorbereid begint de zoektocht naar de zaklantarens. Simone herinnert zich er één. Na een paar minuten komt het licht terug als de generator van het ziekenhuis gestart is. Eigenlijk zijn we nog steeds moe en besluiten te gaan slapen. Gelukkig is onze reis voorspoedig verlopen. Morgen een nieuwe dag. We zijn terug van weggeweest.